

Sygn. akt II Ca 1380/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Gamrat-Kubeczak

Sędziowie: SO Wiesława Buczek-Markowska (spr.)

SO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 30 grudnia 2013 r. w Szczecinie

sprawy z wniosku M. K.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w W.

o wykreślenie ostrzeżenia o toczącej się egzekucji z nieruchomości

na skutek apelacji wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt Dz. Kw 16717/13, Kw (...)

postanawia:

oddalić apelację.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie X Wydział Ksiąg Wieczystych, oddalił wniosek o wykreślenie ostrzeżenia o toczącej się egzekucji z nieruchomości z działu III Kw (...).

W uzasadnieniu Sąd I instancji podniósł, iż w niniejszej sprawie wnioskodawca załączył jako podstawę wykreślenia z działu III ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji z nieruchomości odpis postanowienia o umorzeniu egzekucji z adnotacją o jego prawomocności potwierdzoną przez asesora komorniczego.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż zdaniem skarżącego asesor komorniczy jest uprawniony do stwierdzania w imieniu komornika prawomocności orzeczeń, co wynika wprost z art. 33 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Sąd wskazał, iż faktycznie z wskazanego przepisu wynika, że komornik może zlecić asesorowi komorniczemu dokonanie określonych czynności, jednakże z wyłączeniem egzekucji z nieruchomości. Z tego względu Sąd I instancji uznał, iż załączone jako podstawa wpisu orzeczenie, nie mogło stanowić podstawy wpisu, którego żądał wnioskodawca albowiem asesor nie mógł być uprawniony do stwierdzenia jego prawomocności.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż stosownie do treści art. 626⁹ k.p.c., sąd oddala wniosek o wpis, jeżeli brak jest podstaw albo istnieją przeszkody do jego dokonania a zatem biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należało uznać, iż wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Z postanowieniem tym nie zgodził się wnioskodawca, który w wywiedzionej apelacji zaskarżył je w całości i wniósł o jego zmianę w zakresie odmowy dokonania wpisu i wydanie orzeczenia o dokonaniu wpisu w przedmiocie wykreślenia.

Skarżący zarzucił postanowieniu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 33 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (zwanej dalej ukse) przez uznanie, że asesor komorniczy nie jest uprawniony do dokonania adnotacji o prawomocności postanowienia o umorzeniu egzekucji,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 2 ukse, poprzez sklasyfikowane czynności dokonania adnotacji o prawomocności za czynność egzekucyjną, co za tym idzie uznanie jej za leżącą jedynie w gestii komornika,
3. naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez błędną interpretację art. 626⁹ k.p.c., przez uznanie, że przeszkoda formalnoprawna jest podstawą uzasadniającą oddalenie wniosku o wpis do księgi wieczystej,
4. naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez błędne zastosowanie art. 626² § 3 k.p.c. poprzez uznanie, że we przedmiotowym postępowaniu nie złożono właściwych dokumentów.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, iż wprawdzie Sąd I instancji słusznie stwierdził, iż na podstawie art. 33 ukse komornik może zlecić asesorowi komorniczemu dokonywanie określonych czynności z wyłączeniem egzekucji z nieruchomości, jednakże błędnie zakwalifikował czynność dokonania adnotacji o prawomocności postanowienia o umorzeniu egzekucji, nawet dotyczącej nieruchomości, do czynności egzekucyjnych, a tylko te pozostawił ustawodawca w wyłącznej kompetencji komornika. Skarżący wskazał, iż samo wydanie postanowienia w przedmiocie umorzenia jest czynnością egzekucyjną, jednak nie można klasyfikować osobnej czynności dokonania adnotacji na postanowieniu jako czynności w zakresie egzekucji z nieruchomości, w związku z czym argumentacja rozstrzygnięcia przepisem art. 2 ukse jest niewłaściwa.

Ponadto apelujący powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2009 r. (sygn. akt IV CSK 195/09), gdzie stwierdzono, że badanie przez sąd wieczystoksięgowy formy i treści dokumentów dołączonych do wniosku o wpis odbywa się pod kątem oceny zasadności wniosku, a przeszkodą uzasadniającą oddalenie wniosku o wpis w rozumieniu art. 626⁹ jest przeszkoda w znaczeniu materialnoprawnym. Skarżący stwierdził zatem, iż oparcie odmowy dokonania wpisu na podstawie formalnoprawnego braku, za jaki uznano (bezpodstawnie) brak podpisu komornika przy adnotacji o prawomocności było chybione.

Poza tym apelujący zwrócił uwagę, iż zgodnie z art. 324 § 3 w zw. z art. 361 k.p.c., należy podpisywać osobno postanowienie i jego uzasadnienie. Wskazał, iż odpis postanowienia doręczony w sprawie nie zawiera pod postanowieniem pieczęci osoby uprawnionej, świadczącej o obecności na oryginale właściwych podpisów, można więc uznać, że postanowienie nie zostało podpisane.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd II instancji podobnie jak Sąd I instancji, związany jest zakresem kognicji zakreślonym przez dyspozycję art. 626⁸ § 2 k.p.c. Przepis ten stanowi, że rozpoznając wniosek o wpis sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Badanie to sprowadza się do ustalenia, czy wniosek został złożony przez osobę do tego legitymowaną, czy odpowiada wymogom formalnym oraz

czy okoliczności przytoczone we wniosku wraz z dokumentami do niego załączonymi mogą być podstawą dokonania żądanego w nim wpisu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo oddalił wniosek.

Jak wynika z akt sprawy przedmiotowy wniosek został oparty o postanowienie z dnia 27 grudnia 2012 r., wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie J. W. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, którego prawomocność stwierdził asesor komorniczy G. R..

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji komornik może zlecić asesorowi komorniczemu przeprowadzenie egzekucji w sprawach o świadczenie pieniężne oraz w sprawach o zabezpieczenie roszczenia pieniężnego, w obu przypadkach o wartości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej równowartość stukrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", zgodnie z art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, z późn. zm), stosowanego poczynając od drugiego kwartału roku przez okres pełnego roku, zwanego dalej "przeciętnym wynagrodzeniem miesięcznym", z wyłączeniem egzekucji z nieruchomości. Z kolei art. 33 ust. 2 przywołanej ustawy stanowi, iż komornik może zlecić asesorowi komorniczemu także dokonanie określonych czynności w innych sprawach, z wyłączeniem:

- 1) sprzedaży oraz wydania wierzycielowi ruchomości o wartości przekraczającej kwotę, o której mowa w ust. 1;
- 2) wykonania opróżnienia lokalu, pomieszczenia, gruntu lub przedsiębiorstwa;
- 3) wykonania orzeczenia o zastosowaniu środków przymusu;
- 4) ustalenia wysokości kosztów egzekucyjnych w sprawach o roszczenia niepieniężne oraz o roszczenia pieniężne przekraczające kwotę, o której mowa w ust. 1;
- 5) sporządzenia planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji, o ile suma ta przekracza kwotę, o której mowa w ust. 1;
- 6) wydawania decyzji i podpisywania dokumentów dotyczących depozytu.

Sąd Odwoławczy uznał, iż stanowisko apelującego, że stwierdzenie prawomocności wydanego przez komornika postanowienia o umorzeniu egzekucji, nawet dotyczącej nieruchomości, nie w każdej sytuacji stanowi czynność stricte egzekucyjną, podjętą w ramach egzekucji z nieruchomości. Możliwe jest zatem dokonanie takiej czynności również przez asesora komorniczego, gdyż nie zachodzi tutaj wyjątek przewidziany w przepisie art. 33 ust 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, iż w myśl przepisu art. 33 ust. 3 powyższej ustawy, zlecenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinno być wystawione na piśmie i określać sprawy lub czynności, do których przeprowadzenia asesor komorniczy został upoważniony. Nie ulega zaś wątpliwości, iż do wniosku nie zostało załączone pisemne zlecenie upoważniające asesora komorniczego do dokonania czynności polegającej na stwierdzeniu prawomocności postanowienia o umorzeniu egzekucji. Nie jest zatem możliwe ustalenie, czy asesor komorniczy przy dokonywaniu przedmiotowej czynności dysponował odpowiednim upoważnieniem udzielonym przez komornika, a co za tym idzie, czy był uprawniony do jej dokonania. Tego rodzaju wątpliwości nie pozwalają zatem na dokonanie żądanego wykreślenia wzmianki o toczącej się egzekucji z nieruchomości, albowiem możliwym jest, że stwierdzenie prawomocności postanowienia, na którym został oparty wniosek o wpis, zostało dokonane przez osobę nieupoważnioną, gdyż nie posiadała ona w tym zakresie odpowiedniego zlecenia od komornika, a tym samym jest nieważne. Skoro zatem nie została wykazana legitymacja asesora komorniczego do stwierdzenia prawomocności postanowienia o umorzeniu egzekucji, brak było podstaw do dokonania wpisu (wykreślenia).

Należy także mieć na uwadze, iż kognicja sądu wieczystoksięgowego, który jest przede wszystkim sądem rejestrowym, nie pozwala na czynienie jakichkolwiek samodzielnych ustaleń, nie wynikających z dokumentów załączonych do wniosku. Zatem brak wykazania za pomocą odpowiednich dokumentów (tj. odpisu zlecenia komornika, określającego sprawy lub czynności, do których przeprowadzenia asesor komorniczy został upoważniony) – w ocenie Sądu II instancji - uniemożliwia przyjęcie, iż dokument stanowiący podstawę wpisu (wykreślenia) w postaci postanowienia o umorzeniu egzekucji, jest prawomocne. Ta zaś okoliczność stanowiła przeszkodę do dokonania żądanego wykreślenia w rozumieniu art. 626⁹ kpc.

Ponadto, odnosząc się do wywodów skarżącego dotyczących podpisania zaskarżonego postanowienia, Sąd II instancji wskazuje, iż znajdujące się w aktach sprawy postanowienie jest podpisane zarówno pod sentencją jak i pod uzasadnieniem. Dodać należy, iż nawet jeżeli na odpisie postanowienia brak jest pieczęci świadczącej o obecności na oryginale właściwych podpisów, w żaden sposób nie świadczy to o niepodpisaniu oryginału orzeczenia. Jeśli zatem apelujący miał wątpliwość co do tego, czy postanowienie zostało prawidłowo podpisane, powinien zapoznać się z aktami sprawy i dopiero wówczas podnosić zarzut braku stosownych podpisów.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w sentencji.